

En ulykkelig Kjærlighedsvise.

Mel.: Bag grønflædt Baffe.

U vil jeg fortælle min Skjæbne saa tung,
Min Sorg den begyndte den Tid jeg var ung,
Min Moder hun døde, et Aar jeg da var;
Stor Kummer i Hjertet for hende jeg bar.

Min Far var forfalden til Svir og til Drik,
Saa Alting i Huset til Brændevin gik;
Jeg da maatte lide stor Hunger og Nød;
Forgjæves jeg bad hannem ofte om Brød.

Omsider den tunge Beslutning jeg tog,
At jeg som en Bettler ifra ham bortdrog;
Svov Aar jeg mon være, da jeg drog min Vej;
Jeg gik paa de Steder man kjendte mig ei.

Dg som jeg nu vandred' kom til mig en Mand,
Jeg syntes han var af den fornemme Stand;
Han spurgte om mit Navn og hvorfra jeg var,
Dg jeg stakkels Dreng, ham fortalte det da.

Han sagde, jeg ser du er ærlig og tro,
Jeg vil dig hjemtage med mig til mit Bo,
Jeg vil dig oplære i Ære og Dyd,
Dg haaber omsider at lønnes med Fryd.

V box 13:385

Jeg fulgte med Manden fornøiet og glad,
Dg udi hans Bolig han spurgte mig ad
Om jeg kunde læse, jeg svarede nei;
Paa Skolen at gange begyndte jeg ei.

Han mig da oplædte fra Top indtil Taa;
Paa Skolen i Byen jeg da maatte gaa;
Han havde en Datter, paa Skolen hun gif,
Dg stor Undervisning af hende jeg fik.

Jeg tiltog i Visdom og Yndest af Gver,
Dg Datteren havde mig inderlig kjær.
Tilsammen vi to konfirmerede blev;
En Tid, som vi venlig i Kjærlighed drev.

Endnu i et Aar vi tilsammen mon gaa,
Slet ingen vor Kjærlighed kunde forstaa;
Omsider Forældrene kunde det se,
Da svore de paa, det aldrig skulde ske.

En Dag mon min Herre mig kaldte til sig,
Han sagde, du hastig paaklæder nu dig;
Jeg agter til Staden at sende dig hen,
Et Brev faar du med, som besvares igjen.

Jeg gjorde mig færdig til Staden at gaa,
Til hvem jeg da skulde, paa Brevet jeg saa.
Det var til en Kjøbmand, til hvem jeg da gif;
Jeg hilsede ham, og nu Brevet han fik.

Din Herre, min Son, han tilskriver mig her,
At du deres Datter har lonligen kjær.
Nu er jeg beordret at sende dig hen,
Hvorfra du ei mere skal komme igjen.

Enhver kan vel tænke hvorledes jeg blev,
Da jeg fik at vide, hvad Faderen skrev;
Indholdet var den at jeg skulde afsted;
Til Jorden i Almagt jeg segnede ned.

Dog Tid efter anden jeg kom mig igjen,
Jeg tænkte da paa min udvalgte Ven;
Med hende jeg talte, da jeg reiste hen,
Men mente mod Aften at komme igjen.

Jeg Kjøbmanden bad nu om Frihed at faa,
Hvorhen jeg nu vilde, jeg maatte faa gaa;
For mig var ei mere at komme mer did
I Faderens eller i Moderens Tid.

Kjøbmanden han blev nu saa inderlig rørt,
Han sagde, at han denne Bøn havde hørt,
Hos mig kan du blive i Dagene tre,
Saa haaber jeg vist du din Kjærest faar se.

I Løndom jeg skrev til min Pige hvordan
At Faderen havde udruget sin Plan,
Lillige der hun det vide mon saa,
At han hos sig lod det Hele fuldgaa.

Nu var jeg indekluttet i Dagene tre,
Jeg ventede med Længsel min Pige at se,
Den fjerde Dag kom hun og sank i min Favn,
Bemodig hun Smilte og nævnte mit Navn.

Al! skal du nu reise fra Landet og mig,
Saa ønsker jeg helst at bortdrage med dig,
Der findes en Plads vel i Verden, hvor to
Saa elskende Hjertes tilsammen kan bo.

End mere vi talte, som skrevet ei staar,
Som Bennen at røre ei heller formaar,
Hun sagde for din Skyld taalmodig jeg vil
Modtage hvad Herren han sender os til.

Med Et hun forlod mig, min yndige Ven,
Hun gaar, men hun kommer imorgen igjen:
„Dg saa vil vi hemmelig reise vor Vej,
Saa mine Forældre det mærke skal ei“.

Med Et hun forlod mig, min yndige Ven,
Hun gif, for at komme imorgen igjen;
Men Skjæbnen ei vilde det saa skulde gaa,
Den Arme om Natten en Engdom mon saa.

Hun sagde til sine Forældre jeg døe,
Hun sagde hvad hendes Beslutning var før,
Hun sagde hun agted til Staden at gaa,
Hun ønskede mig gjerne itale at faa.

Hun nu af Forældrene Lov fik til Alt,
Og Ordet havde ei neppe udtalt,
Før Faderen reiste med Hastværk til mig;
Han sagde, jeg øvet har Uret mod dig.

Den Frihed du havde, da jeg tog dig an,
Den dig at berøve har været min Plan;
Nu beder jeg dig at hjemfølge med mig,
Min Datter er syg, hun vil tale med dig.

Jeg gjorde mig færdig at reise derhen,
At tale med min allerkjæreste Ven;
I Stuen kom ind, hvor jeg sorrighfuld saa,
At den, som jeg elskede, hvilte paa Straa.

Jeg kunde ei tale, ei flytte en Fod,
Med Taarer i Dine jeg tankesfuld stod;
I dag var din Tanke at reise med mig,
Men nu faar jeg gjøre en Reise med dig.

Jeg bad da om lidet at lædste mig paa;
Forældrene kunde min Sorrigh forstaa,
Og Moderen sagde omsider til mig:
Det sidste hun talte var Hilsen til dig.

Til Graven jeg fulgte min elskede Ven,
Men Tanken om Mindet har Savnet igjen;
Med andre Indbudne jeg hjem maatte gaa,
Et sørgeligt Maaltid med disse at faa.

Jeg gjorde mig færdig at reise min Vej,
Men Pigens Forældre de svarede Nei,
Nu vil vi opfylde vor Datters Begjær,
Som eneste Arving du blive skal her.

Nu slider jeg Tiden saa enslig hos dem,
Det bedste jeg savner, skjønt her er mit Hjem.
Og Visen for dennem er digtet især,
Som haver erfaret hvad Kjærlighed er.

Pris 10 Dre.

Tilfjøs i Boghandelen i Pilestrædet No. 5, Kristiania. u.a.

Trykt i Nikolai Olssens Bogtrykkeri, Torstovet 6.